

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 858/2020
20.05.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца Републике Србије, Министарство финансија – Пореска управа, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у ..., против тужених АА из ... и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Живорад Лекић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2181/19 од 18.12.2019. године, у седници већа одржаној 20.05.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2181/19 од 18.12.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу П1 2495/17 од 01.02.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавезу тужени да тужиоцу на име накнаде штете солидарно исплате износ 5.235.128,00 динара са законском затезном каматом од подношења тужбе до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженима накнади трошкове парничног поступка у износу од 307.850,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2181/19 од 18.12.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Крагујевцу П1 2495/17 од 01.02.2019. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужених за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени АА је у радном односу код тужиоца од 15.10.2010. године, а тужени ББ од 20.01.2012. године и обављају послове магационера – рачунопологача. Приликом заснивања радног односа ни после почетка рада тужених, тужилац није вршио примопредају, попис робе и утврђивао стварно стање робе у магацину. За време годишњих одмора и одсустава тужених није вршена примопредаја стања магацина са лицима која су их мењали. Магацин је више пута обијан, што се догодило и у току 2017. године када су тужени већ били суспендовани, након чега тужилац није вршио попис робе. Вршен је попис робе за 2010, 2011 и 2012. годину методом случајног узорка, тако што је комисија тужиоца преписивала стање са пописних листа из претходног периода. При томе, није утврђивано стварно стање робе по врсти и количини, а том приликом није био евидентиран мањак, већ је утврђен тек крајем 2013. године. Правноснажном пресудом Основног суда у Крагујевцу К 1190/15 од 16.06.2017. године, тужени су ослобођени од оптужбе да су у периоду од 31.12.2012. године до 31.12.2013. године у својству одговорних лица, магационера, рачунопологача, пропуштањем дужног надзора, очигледно несавесно поступали у извршењу службе услед чега је настала штета у износу од 2.271.251,19 динара, чиме би у саизвршилаштву извршили кривично дело несавестан рад у служби. Правноснажном пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 5330/15 од 13.02.2017. године, одбијен је тужбени захтев у овој парници тужиоца којим је тражено да се обавезу тужени да тужиоцу на име накнаде штете исплате износ од по 1.493.537,09 динара. Решењима Пореске управе – Централа од 14.03.2016. године, 21.03.2016. године, 14.09.2016. године, 24.10.2016. године и 31.10.2016. године, утврђено је да су запослени, у овој парници тужени, у саизвршилаштву, крајњом непажњом проузроковали штету на раду у висини утврђеној наведеним одлукама, што је предмет тужбеног захтева у овом спору.

Код тако утврђеног чињеничног стања, правилно је у побијаним нижестепеним применом правила о терету доказивања, тужбени захтев одбијен.

Одредбом члана 163. Закона о раду, запослени је одговоран за штету, коју је на раду или у вези са радом, намерно или крајњом непажњом, проузроковао послодавцу у складу са законом (став 1.); ако штету прозрокује више запослених, сваки запослени је одговоран за део штете коју је проузроковао (став 2.); ако се за запосленог из става другог овог члана не може утврдити део штете коју је проузроковао, сматра се да су сви запослени подједнако одговорни и штету накнађују у једнаким деловима (став 3.); постојање штете, њену висину, околности под којим је настала, ко је штету проузроковао и како се накнађује утврђује послодавац, у складу са општим актом, односно уговором о раду (став 5). Према наведеним одредбама закона, одштетна одговорност запосленог заснована је на кривици (намера или крајња непажња), а ако постоји основ одговорности, запослени се може обавезати да накнади штету под условом да је штета настала и да је штета у узрочној вези са радом.

По оцени ревизијског суда, правилно је другостепени суд нашао да тужбени захтев тужиоца у својству послодавца за накнаду штете коју му је запослени проузроковао на раду или у вези са радом, није основан, јер тужилац није доказао ко је штету проузроковао и да је штета у узрочној вези са радом тужених код тужиоца. У овом случају терет доказивања чињенице које су релевантне за одлуку о основаности захтева за накнаду штете коју послодавац претрпи на раду био је на тужиоцу као послодавцу, у смислу члана 7. став 1, 228. и 231. став 2. ЗПП, па како тужилац није

поступио у смислу својих обавеза прописаних наведеним одредбама, правилно су нижестепени судови одлуку о захтеву тужиоца донели сходно члану 231. став 1. ЗПП. Приликом заснивања и током радног односа тужених код тужиоца није вршена примопредаја робе, тужилац као послодавац је вршио годишње пописе робе формално и без савјештања са стварним стањем у магацину, магацин је био више пута одбијен, док тужиоци нису били једини запослени у магацину, већ су у истом радила и друга лица. Сходно наведеном, правилна је оцена нижестепених судова да узрок штете и ко је штету проузроковао нису утврђени од стране послодавца, ни у току овог спора.

Како су нижестепени судови правилно применили члан 163. Закона о раду приликом одлучивања о основу одговорности и узроку штете, неприхватљиви су наводи ревизије о погрешној примени материјалног права нити се као правилна могу прихватити тумачења наведене одредбе тврдњом о степену одговорности тужених за насталу штету и да нису са потребном пажњом обављали послове на којима раде.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић